

LUCIAN DÎNCĂ
AUGUSTINIAN ASUMȚIONIST
(EDITOR)

MARTORI AI LUI CRISTOS ÎN COMUNISM

PĂRINȚII ASUMȚIONIȘTI în
„Dosarele Securității”

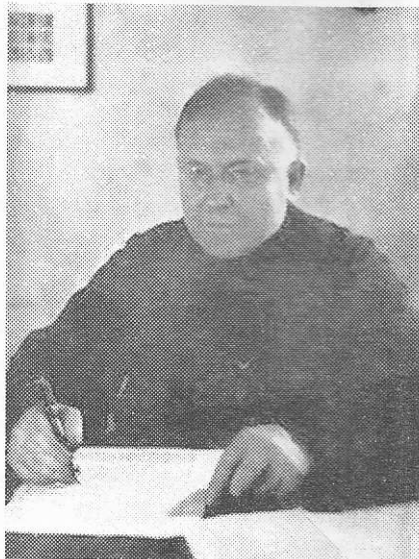
Galaxia Gutenberg
2020

Prefață	p. 5
Introducere	p. 9
1. Pr. Vitalien Laurent (1896-1973) director IFSB	p. 12
1.1. Câteva date biografice	p. 12
1.2. Pr. V. Laurent și I.F.S.B. în dosarele Securității	p. 14
2. I.F.S.B. din București – o țintă pentru Securitate	p. 22
2.1. Studiile bizantine în România 1939-1946	p. 22
2.2. Asumpționistii și studiile bizantine la I.F.S.B.	p. 30
2.3. I.F.S.B. urmărit de Securitate	p. 35
3. Pr. Marie-Alype (Louis) Barral – 1894-1966	p. 39
3.1. Câteva date biografice	p. 39
3.2. Părintele Barral și Securitatea română	p. 41
4. Pr. Berinde Ștefan Dănilă (1910-1978)	p. 67
4.1. Câteva date biografice	p. 67
4.2. Pr. Berinde Ștefan în dosarele Securității	p. 70
4.3. Prima arestare: 1948-1955	p. 76
4.4. Dosarul anchetei penale	p. 79
4.5. Perioada de libertate, între 1955-1957	p. 90
4.6. Informatorii recrutați pe urmele Pr. Berinde	p. 95
4.7. După cea de-a doua ieșire din închisoare	p. 113
4.8. Filajul continuă	p. 128
4.9. Câțiva dintre informatorii mai zeloși ai Securității... ..	p. 158
4.10. „Călătorul”: nume conspirativ al Pr. Berinde	p. 212
4.11. Moartea părintelui Berinde	p. 224
5. Pr. Nikita-Emmanuel (Liviu-Ioan) Leluțiu (1912-1996)	p. 226
5.1. Câteva date biografice	p. 226
5.2. Informațiile organelor Securității despre Leluțiu	p. 227
5.3. Informatorii Securității pe urmele Pr. Leluțiu	p. 233

5.4. Urmărirea operațională „Grădinarul”	p. 236
5.5. Alte documente ale Securității despre Leluțiu	p. 295
5.6. Concluzii	p. 297
6. Pr. Bernard (Ștefan) Ștef (1916-2010)	p. 299
6.1. Câteva date biografice	p. 299
6.2. Câteva convingeri ale părintelui Bernard	p. 302
6.3. Identitatea și activitatea Pr. Bernard Ștef	p. 303
6.4. Denunțătorii părintelui Bernard Ștef	p. 311
6.5. Personalitatea Pr. Bernard în dosarele Securității ...	p. 331
7. Pr. Gheorghe (Teofil) Pop (1924-2007)	p. 334
7.1. Câteva date biografice	p. 334
7.2. Culegeri de informații despre Pr. Teofil	p. 335
7.3. Pr. Teofil, un „informator ratat”	p. 340
7.4. „Roman” (Pr. Teofil) în filaj	p. 346
7.5. Concluzie	p. 350
8. Fr. Petru-Maria Bîrsan (1903-1977)	p. 352
8.1. Câteva date biografice	p. 352
8.2. Fr. Bîrsan Petru în Dosarele individuale	p. 353
9. Fr. Emilian Indrea (1899-1988)	p. 369
9.1. Câteva date biografice	p. 369
9.2. Fr. Emilian Indrea în dosarele Securității	p. 370
10. Pr. Vamvulescu Anton (Benedict) – (1919-1993)	p. 374
10.1. Câteva date biografice	p. 374
10.2. Pr. Vamvulescu în DUI	p. 376
10.3. Pensionarea Pr. Vamvulescu	p. 402
10.4. Concluzii	p. 408
Concluzii generale	p. 409
Anexă: trimișii guvernului P.C.R. la CV II în 1965	p. 410
Cuprins	p. 419

1.1. Câteva date biografice¹

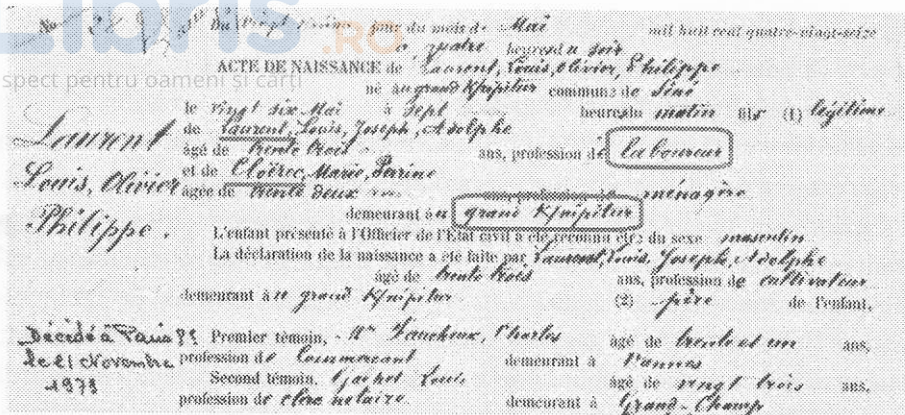
Mărturia părintelui Jean Darrouzès despre Pr. Vitalien: „L-am întâlnit pentru prima oară pe părintele Vitalien Laurent la începutul anului 1947, când a putut să iasă din București ca să reia contactul cu diferite instituții. În timp ce mă plimbam cu Pr. Janin, el era în Franța pentru câteva luni. Un raport datat din 5 iunie 1947, după întoarcerea lui la București, evocă posibilitatea stabilirii în România a unei Facultăți de teologie, sau chiar a unei Universități ecleziastice. În aceste vederi generoase și perspective vaste transpare o reluare a contactelor cu Pr. Gervais Quénard, Superior General, deschis mereu la proiectele optimiste. Din păcate, stânca Tarpeiană era foarte aproape și i-a aruncat pe cei trei bizantiniști în pivnițele Ministerului de Interne, în așteptarea expulzării lor «voluntare» de pe pământul românesc. În ajun tocmai sosise Pr. Emile Jean care a picat la timp pentru a păzi casa cu Fratele Petru. Să mai spunem și că, două zile mai înainte, comisiile de armistițiu occidentale părăsiseră România și eram, deci, la discreția indispensabilelor reciclaje democratice”.

Pr. Vitalien Laurent la biroul său de lucru

Născut pe 26 mai 1896, la Séné (Morbihan), Louis-Olivier-Philippe Laurent, după clasele primare la Saint-Joseph din Landernau (1905-1909), intră în alumnatul din Bizet, în Belgia, în 1909, apoi la Taintegnies în 1912. Războiul îl blochează la Luxemburg din 1915 până în 1918. După ce a îmbrăcat haina călugărească la Limpertsberg, pe 14 septembrie 1913, sub numele de Fratele Vitalien, el studiază

¹ Bibliografie și documentare despre pr. Vitalien Laurent: B.O.A. martie 1975, p. 267. *L'Assomption et ses œuvres*, 1974, nr. 577, p. 14. *Nouvelles de la Province de France*, nr. 22, ianuarie 1974, p. 25-28; nr. 23, p. 23-27 și nr. 24, p. 23-27. *Catholicisme*, VII, col. 54-55. *Revue des Etudes byzantines*, t. XXXII, V-XIV. Informații despre opera, publicațiile și activitatea pr. Vitalien ca director al revistei *Echos d'Orient*, apoi al *Revue des Etudes byzantines* și al Institutului, vezi în ACR, al pr. Vitalien Laurent, rapoarte despre Institut (1947-1964), revistele *Echos d'Orient* (1927-1935), corespondența (1919-1970).

Certificatul de naștere și de botez al Pr. Vitalien Laurent

acolo filosofia, deoarece nu putea face un noviciat canonic. Ajunge la Louvain în 1918, unde admiterea lui în Congregație este înregistrată pe 11 februarie; după o ședere de trei luni la cazarma din Saint-Malo, petrece anul 1919-1920 la Taintegnies, unde este primit la prima profesiune pe 23 octombrie 1919. Face profesiunea perpetuă la Louvain, pe 6 ianuarie 1923, studiază acolo teologia (1920-1923), își termină formarea la Kadiköy (1923-1924) și este sfințit preot pe 27 iunie la Istanbul. Este trimis la Roma, la Institutul Pontifical Oriental (1924-1926), unde începe redactarea unei teze despre patriarhul Jean Beccos, din secolul al XIII-lea, ce rămâne neterminată și nu poate fi prezentată juriului. Lipsa lui de grabă în a culege laurii universitari arată că, încă din acea perioadă, Pr. Vitalien se considera mai puțin un simplu elev și mai mult un cercetător deja strălucit și un erudit specializat, cunoscător în detaliu al chestiunilor despre istoria creștină în Orient: studii asupra documentelor grecești ale conciliului din Lyon (1274), intenția reeditării operei lui Pachymeres. Primele sale rezumate critice în *Echos d'Orient* denotă o capacitate juvenilă incontestabilă și o stăpânire a informației puțin comună. Relațiile lui cu Mercati și cu călugării din prima echipă a revistei *Echos d'Orient*, Simon Vaillhé, Louis Petit, Martin Jugie, cercetarea asiduă a manuscriselor și a bibliotecilor, o inteligență pătrunzătoare unită cu o capacitate de muncă redutabilă îi obțin Pr. Vitalien o notorietate incontestabilă în mai multe domenii: izvoare literare, epigrafie, sigilografie, numismatică.

Începând cu 1926, la Kadiköy, viața Pr. Vitalien se confundă cu cea a operei Institutului de Studii Bizantine (ISB), devenit la București, în 1938, Institutul Francez de Studii Bizantine (IFSB) și cu revista sa, *Echos d'Orient*, devenită la București, în 1943, *Revista de studii bizantine*. La treizeci de ani, el își asumă direcțiunea Institutului și îi insuflă o viață nouă. Având o mare acuitate în definirea clară a lucrărilor și a metodei, Pr. Vitalien este noua cometă care se ridică la orizontul bizantin. Simpla lectură a lucrărilor lui de erudiție, participarea lui la diverse expuneri,

conferințele de mare clasă, relațiile lui cu lumea universitară din România nu pot decât să trezească admirația colegilor săi, impresionați de calitatea și de cantitatea unei munci intelectuale făcută ca autodidact. Constrâns din necesitate la sarcini administrative care îl suprasolicită, Pr. Vitalien joacă și un rol de rezistent în România în timpul războiului, așa încât a fost supranumit „șeful gauliștilor în România”.

Începând cu anul 1941 se înscrie în liga serviciilor engleze de informații, păstrează un cod de descifrare pentru arhivele personale, ajută, pe cât de discret, pe atât de eficace, în unele activități de natură complet diferită de preocupările bizantine. Biroul lui este cel al Serviciilor de informații care drenează informațiile despre regiunile balcanice din direcția Istanbulului: rapoarte, tablouri cu planuri și hărți militare, totul este microfilmă de mâinile lui și expediat în cutii de chibrituri cu fund dublu, în pachete de țigări și cutii de creme de înfrumusețare. Putem estima că regimul Antonescu, aliat al Reichului pentru a recupera Basarabia și Bucovina, dă dovadă, în mod voluntar, de o mare blândețe și închide ochii la activitățile de ordin politic ale Pr. Vitalien, care în același timp își poate realiza marea lucrare, *Corpusul de sigilografie*¹, care face din el specialistul de necontestat al numismaticii bizantine. Ținând cont de lipsa de resurse, de raritatea colaboratorilor, de cele două mutări (1938, 1947), nu putem decât să fim admirativi față de o operă care depășește timpul. Puțin înclinat spre munca pastorală, care nu i-ar fi dat răgaz pentru activitățile de cercetare, Pr. Vitalien admite pentru el însuși și pentru colaboratorii săi forme de apostolat discret și personal. Convingerea lui este că își realizează vocația de călugăr și preot consacrându-se integral unei activități intelectuale cu preocupări ecumenice promițătoare. Pr. Vitalien moare la Paris, în noaptea de 20 spre 21 noiembrie 1973. Este înmormântat la cimitirul parizian Montparnasse.

1.2. Pr. Vitalien Laurent și I.F.S.B. în dosarele Securității

Această mică biografie a Pr. Laurent ne arată clar că o asemenea personalitate, cu o cultură intelectuală rarisimă și care, în plus, mai avea și alte preocupări decât cercetarea asupra unor subiecte de specialitate, nu putea să scape unei urmăririi informaționale din partea organelor Securității statului român, controlate direct de la Moscova. Pe numele lui și pe numele colaboratorilor lui, ofițerii au constituit un dosar intitulat: „Arhivă operativă. Fond operativ: Laurent – Louis – Philippe și alții, I 262913”, care conține 52 de pagini. De asemenea, au constituit un dosar separat pentru IFSB, „Dosar special 5179 legat de IFSB D 013022”, care conține 13 pagini.

¹ *Le corpus des sceaux de l'Empire byzantin*, cinci volume publicate cu ajutorul CNRS, între 1945-1975.

În 1965, pe 19 noiembrie, organele de Securitate hotărăsc să adune tot materialul referitor la persoana Pr. Laurent și a colaboratorilor săi într-un dosar, prin decizia nr. 103503 elaborată de Direcția de Securitate din București, secția a IV-a, Biroul II, pentru ca documentele care atestă închiderea IFSB și expulzarea bizantiniștilor francezi să fie bine păstrate și să servească drept dovezi la eventualele contestații. Șase persoane sunt înscrise în acest dosar: Laurent Louis Philippe, născut în 1896 în Franța; Emilien Jules Janin, născut în 1912 în Franța; Darrouzès Jean, născut în 1912 în Franța; Guillard Jean Maurice, născut în 1910 în Franța; motivul pentru care se găsesc toți în acest dosar al Securității este același: „suspecți de a fi agenți de informații pentru Franța”; mai apar și doi ruși în aceste dosare: Veselovsky Boris, născut în 1898 și Veselovsky Vasile¹, născut în 1890; motivul: „suspecți de a fi agenți de informații pentru Rusia”².

TABEL-ANEXA				
Nr. crt.	NUMELE ȘI PRENUMELE (tată, mamă)	Locul și data nașterii	De scurt motivul trecerii în evidență	Vol. și pag. unde figurează persoane
1	LAURENT LOUIS PHILIPPE	Soroa - Franța 26.05.1896	Suspect de ag. for. fr.	
2	EMILIEN JULES JANIN	Bogereș - Franța 14.09.1883	--	
3	DARROUZÈS JEAN	1912 în Franța dela 1910 - Franța	--	
4	GUILLARD JEAN MAURICE	21.04.1910	--	
- LEGĂTURI -				
1	VESELOVSKY BORIS Soroa în Moldova	com. Rul. v. în Moldova 13.11.1898	Suspect de ag. rus.	f. 28-37
2	VESELOVSKY VASILE Soroa în Moldova		--	f. 28-37

Tabloul celor „incriminați” în Dosarul I 262913

Odată instalat în România, sub direcțiunea Pr. Vitalien Laurent, IFSB devine un loc central pentru clasa intelectuală din București, în special datorită bibliotecii sale constituite, carte cu carte, de asumționiștii din Atena și din Kadiköy, și datorită iluștrilor ei membri, autodidacți în mare parte, specializați în studii bizantine. Un prim raport redactat de un ofițer al Securității, datat din 2 decembrie 1946, descrie în detaliu personalitatea directorului IFSB: „Investigațiile făcute, am găsit în str. G-ral Tell, nr.

¹ Cei doi frați ruși au sosit în Republica Moldova cu familia lor în anul 1900 și s-au stabilit în orașul Soroca, la granița cu Ucraina, circa 150 km de Chișinău. Familia a devenit proprietara imobilului în care s-a instalat. Cei doi frați se lansează în lumea afacerilor. În 1938 îi găsim la București, unde studiază științele economice. Sunt acuzați de organele de Securitate că nu și-au satisfăcut stagiul militar ca orice cetățean român.

² Dosar I 262913, p. 2/52.

18, pe Laurent Jules Philippe, născut la 26 mai 1896 în orașul Sene – Franța; de profesie profesor-preot, Doctor în Litere al Facultății din Belgia, de naționalitate și supușenie francez. În prezent, susnumitul este Directorul Institutului Francez de Studii Bizantine din str. G-ral Cristian Tell, nr.18, o clădire proprietatea Episcopiei Unite din Oradea. Susnumitul este venit în România la 18 iulie 1933, cu pașaport francez No. 249, valabil până la 22 August 1946, are bilet de liberă petrecere No. 237/943, valabil până la 14.XII.1946, conf. dispoziției M.A.I. Susnumitul afară că este cu titlul de mai sus, este și directorul Bibliotecii Bizantine din acelaș local, și conferențiar la Institutul de înalte studii Franceze din Bdul Dacia No. 27, și la Institutul Augustinian¹ din str. Știrbei Vodă No. 174. Susnumitul este în strânsă legătură cu Nunțiatura Papală din București, Str. Dr. Leuger, No. 5, de unde primește dispozițiile necesare conducerii susnumitului Institut cât și a conferințelor și prelegerilor pe care susnumitul trebuie să le țină de la Cardinalul Andrea Cassulo, (fostul Președinte al Corpului Diplomatic Român) și reprezentantul Vaticanului la București și cu secretarul general al Nunțiaturii Papale din București², Guido del Mestri. Susnumitul are misiunea de a merge și în provincie, unde ține predici și conferințe cu caracter religios catolic, ultima călătorie în acest fel, a făcut-o la 1 Aprilie 1946, la Constanța. În străinătate susnumitul nu a mai fost din anul 1939, când la această dată a fost în orașul său natal Sena – Franța. La S.S.I.³ cunoscut din dos. No. 19585, unde se arată că a ținut o conferință la 30 Noembrie 1945, cu caracter antisovietic, și că au luat parte la această conferință intelectuali, bărbați și femei, cât și preoți catolici, mai este cunoscut că susnumitul lucrează în folosul și pentru Biroul II Francez al Legației Franței din București. Aceste conferințe care susnumitul le ține săptămânal sunt susținute de Nunțiatura Papală și de Legația Franței la București, unde susnumitul are strânse legături⁴.

Părinții Asumpționiști care au lucrat la București în perioada dintre cele două războaie au fost întotdeauna în strânsă colaborare cu Legația franceză și cu Nunțiatura Apostolică. La nivelul lor și cu mijloacele la îndemână au încercat, uneori cu diplomație, alteori pe ascuns și foarte des prin cuvânt, să împiedice instalarea unui guvern comunist în România, condus de la Moscova. Într-un raport al Securității, datat din 25 noiembrie 1945, ofițerii descriu toată această muncă a Asumpționiștilor în colaborare cu instituțiile diplomatice și/sau academice pentru binele țării și propășirea

¹ Este vorba despre „Institutul Sfântul Augustin” fondat și animat de Asumpționiști între 1934-1949.

² La începutul lui 1946, nunțul apostolic, Monseniorul Andrea Cassulo, era declarat *persona non grata*, în timp ce *Concordatul* era denunțat prin decretul nr. 151 din 17 iulie 1948.

³ Serviciul Secret Intern.

⁴ *Dosarul* I 262913, p. 3-4/52.

libris.ro
respect pentru oameni și cărți

Bisericii catolice care nu dorește să se lase intimidată de noua guvernare totalitaristă: „Monseniorul Andrea Cassulo fostul nunțiu papal la București, nu a părăsit încă țara și continuă o activitate din cele mai intense în cadrul acțiunii catolice din Capitală. La sediul nunțiatului papale din str. Dr. Leuger Nr. 5, se concentrează întreaga acțiune și de aci pornește dispozițiunile pentru întreaga țară. Pe lângă Monseniorul Cassulo, un important rol în menținerea spiritului catolic îl au și înalții prelați arhiepiscopul Alexandru Cisar¹ și episcopul greco-catolic dr. V. Aftenie². Legătura între aceștia trei se face prin monseniorul Vladimir Ghica, care inițiaseră în prezent și o intensificare a propagandei catolice în Ardeal. Legația Franței se află în bune legături cu nunțiatul papal sau cu arhiepiscopia catolică din București prin preotul Louis Barral. Reuniunile cele mai numeroase ale catolicilor au loc la sediul capelei din str. General Cristian Tell, Nr. 18, condusă de preotul franciscan (sic)³ Pierre Laurent. Aici a fost semnalat în ultimile zile în mod frecvent și Andrea Cassulo însoțit de secretarul său sau de preotul Louis Barral. Scopul urmărit de conducerea Bisericii catolice din România, care acționează potrivit ordinelor primite de la Vatican, este acela de a submina curentul democratic și în general orice acțiune de stânga, obiectiv de altfel urmărit de Vatican în întreaga lume”⁴.

După cercetarea arhivelor diferitelor instituții ale securității statului, un ofițer redactează un raport, pe 30 noiembrie 1946, pentru a descrie principalele activități de propagandă conduse de Pr. Laurent și locurile în care se deplasează pentru a ține conferințe antisovietice: 1) pe 9 august 1945 a fost văzut la Institutul Sfântul Augustin, de pe strada Știrbei Vodă, nr. 147, unde a ținut o conferință cu un caracter explicit antisovietic; 2) pe 28 august 1945 este văzut la Nunțiatul Apostolică, unde ține, de asemenea, conferințe, și la Legația Franței, cu care are o strânsă colaborare; 3) pe 24 iulie 1946 este identificat ca locuind la adresa IFSB, de pe strada Christian Tell, nr. 18, unde conduce activități ostile pentru securitatea statului „democratic” care se instalează în România după 1944; 4) a fost văzut în luna iulie 1946 la Institutul de Înalte Studii, unde conduce Secția de studii balcanice și ține cursuri și conferințe; 5) pe 1 aprilie 1946 s-a deplasat la Constanța pentru a îndeplini o misiune încredințată de serviciul de informații al Legației franceze; 6) în luna noiembrie 1945 ține un ciclu de conferințe antisovietice la Institutul Sfântul Augustin, la care participă multă lume din clasa intelectuală.

¹ Arhiepiscop de București între 1924 și 1949, când este trimis cu domiciliul obligatoriu într-o mănăstire.

² Episcop vicar al eparhiei de Alba Iulia și Făgăraș cu sediul la Blaj, însă a slujit ca episcop vicar la Biserica Sfântul Vasile din București între 1940 și 1948.

³ Citește „asumpționist”.

⁴ *Dosar I 262913*, p. 3-4/52.

DOMNUL COLEG

Te rog să lucrezi în cea mai bună atmosferă de colaborare și încredere recipă, care să aibă ca fundament și sursă de inspirație, în primul rând, încrederea în sine și în capacitatea de înțelegere și înțelegere recipă și în cele din urmă în capacitatea de înțelegere și înțelegere recipă și în cele din urmă în capacitatea de înțelegere și înțelegere recipă.

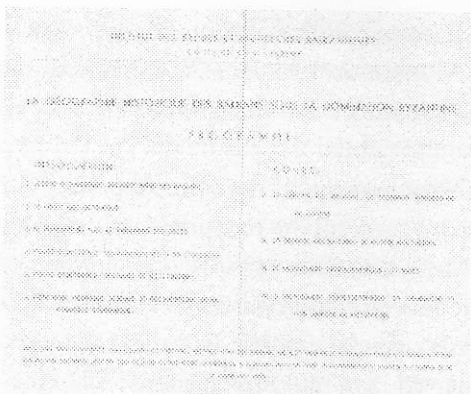
R. E. V. LAURENT, Agent de Valoarea și alături de colaboratori și încredere recipă și în cele din urmă în capacitatea de înțelegere și înțelegere recipă.

Pentru **ACUZAȚIA**, în susținerea unei acțiuni de Securitate și înțelegere recipă și în cele din urmă în capacitatea de înțelegere și înțelegere recipă.

Pentru informații cu privire la acest caz.

SECRETARIA INSTITUTULUI

Prof. Victor Rădulescu

Doouă documente care atestă activitatea intelectuală a Pr. Vitalien Laurent

Toată această activitate a Pr. Laurent derutează planurile ofițerilor Securității, care se văd obligați să recruteze informatori dintre colaboratorii lui apropiați. Astfel, un informator, care primește pseudonimul „H”, spune că pe 6 august 1941 Pr. Laurent a fost confirmat ca „agent special” al Biroului II și va oferi un loc în casa lui pentru colegii lui informatori antisovietici; în trecut, spune același informator, are o bogată activitate în serviciile de informație franceze. Un alt informator, „Manic”, spune că pe 11 octombrie 1941 Pr. Laurent s-a dus în audiență la ministrul Truelle pentru a discuta despre misiunea sa de informator. Acuzațiile împotriva Pr. Laurent și împotriva colaboratorilor lui se înmulțesc și astfel cei trei călugări asumționiști, Laurent, Darrouzès și Janin, vor fi arestați de Serviciile Secrete ale statului pe 8 octombrie 1947, și duși în buncărele Direcției a V-a a Securității din București.

După intervenții lungi și negocieri între Legația franceză și autoritățile române, cei trei asumționiști au fost eliberați pe 21 noiembrie 1947, dar mai întâi au trebuit să dea fiecare o declarație în care să spună că vor părăsi teritoriul României în primul avion cu direcția Paris, de pe aeroportul Otopeni, București. O brigadă de milițieni primește misiunea de a-i conduce la aeroport. Iată declarațiile pe care fiecare călugăr le redactează în franceză, sub constrângere, pe 20 noiembrie 1947:

1. Declarația Pr. Vitalien Laurent: „Eu, subsemnatul, Laurent Louis-Philippe, de naționalitate franceză, născut în 1896, pe 26 mai, la Séné (Morbihan), domiciliat în București, strada Christian Tell, nr. 18, director al IFSB, cu pașaportul nr. 50, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil să suport rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația pe care o semnez cu mâna mea. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătură indescifrabilă”¹.

¹ Dosar I 262913, p. 10/52.

RO
Declarație
Eu, subsemnatul, Janin Jules Emilien, de naționalitate franceză, născut în 1882, pe 31 august, în Haute-Savoie, domiciliat în București pe strada Christian Tell, nr. 18, administrator al IFSB, cu pașaportul de serviciu nr. 3453, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil de rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația, pe care o semnez cu propria mea mână. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătura: Jules Janin¹

RO
Declarație
Eu, subsemnatul, Jean Darrouzès, de naționalitate franceză, născut în 1912, pe 3 aprilie, la Nossiet (Landes), domiciliat în București, pe strada Christian Tell, nr. 18, bibliotecar la IFSB, cu pașaportul de serviciu nr. 3555, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil să suport rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația, pe care o semnez cu mâna mea. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătura²

RO
Declarație
Eu, subsemnatul, Jean Darrouzès, de naționalitate franceză, născut în 1912, pe 3 aprilie, la Nossiet (Landes), domiciliat în București, pe strada Christian Tell, nr. 18, bibliotecar la IFSB, cu pașaportul de serviciu nr. 3555, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil să suport rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația, pe care o semnez cu mâna mea. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătura²

Declarațiile manuscrise ale celor trei preoți Asumpționiști

2. Declarația Pr. Janin Jules: „Eu, subsemnatul, Janin Jules Emilien, de naționalitate franceză, născut în 1882, pe 31 august, în Haute-Savoie, domiciliat în București pe strada Christian Tell, nr. 18, administrator al IFSB, cu pașaportul de serviciu nr. 3453, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil de rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația, pe care o semnez cu propria mea mână. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătura: Jules Janin”¹.

3. Declarația Pr. Jean Darrouzès: „Eu, subsemnatul, Jean Darrouzès, de naționalitate franceză, născut în 1912, pe 3 aprilie, la Nossiet (Landes), domiciliat în București, pe strada Christian Tell, nr. 18, bibliotecar la IFSB, cu pașaportul de serviciu nr. 3555, declar că mă angajez să părăsesc țara în ziua de sâmbătă, 22 noiembrie 1947. În caz că nu o voi face, voi fi pasibil să suport rigorile legii pentru că nu am respectat acest angajament. Aceasta-mi este declarația, pe care o semnez cu mâna mea. Azi, 20 noiembrie 1947. Semnătura”².

În momentul arestării lor, Securitatea avusese mare grijă să redacteze pentru fiecare un proces-verbal în care s-au notat toate obiectele pe care călugării le aveau asupra lor în ziua arestării.

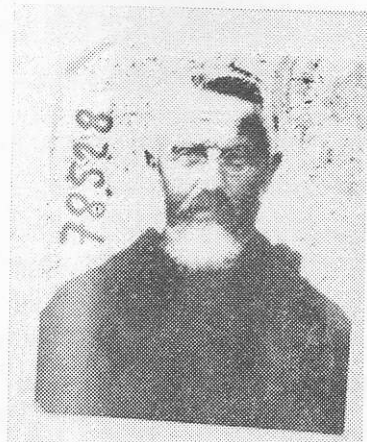
1. Proces-verbal, Pr. Vitalien Laurent: „Astăzi, 8a zi, luna octombrie anul 1947, noi, Râtan Petru, comisar de serviciu în Direcțiunea Generală a Poliției Ministerului Afacerilor Interne, constatăm prin acest proces-verbal că, percheziționând pe Laurent Louis-Philip, de ani 51, de profesie preot, originar din Sene, Franța, cu domiciliul în

¹ Dosar I 262913, p. 12/52.

² Dosar I 262913, p. 21/52.

București, str. Christian Tell, nr. 18, trimis de Dl comisar adjunct Vasilescu Horațiu cu raportul Nr. _____ s-au găsit asupra sa următoarele: trei monede vechi, curea, un pașaport, o carte de rugăciuni, bretele, șireturi. Drept care am încheiat prezentul proces-verbal spre cele legale”¹. Documentul este semnat de deținut și de comisar.

2. Proces-verbal, Pr. Janin Jules Emilien: „Astăzi, 8a zi, luna octombrie, anu 1947, noi, Râtan Petru, comisar de serviciu la Direcțiunea Generală a Poliției din Ministerul Afacerilor Interne, constatăm, prin prezentul proces-verbal că, percheziționând pe Janin Jules Emilian, de ani 65, de profesie preot, originar din Franța, cu domiciliul în, str. Christian Tell, nr. 18, trimis de Dl comisar adjunct Vasilescu Horațiu, cu raportul Nr. ___ s-au găsit asupra sa următoarele: 78 (șaptezeci și opt lei), suport pentru ochelari, portmoneu, un ceas de argint, un cronometru cu lanț, chei, briceag, o pereche de ochelari de vedere, un toc, bretele, o cruce cu mătâni², curea. Drept care am încheiat prezentul proces-verbal spre cele legale”³. Documentul este semnat de deținut și de comisar. Conform unei note a organelor Securității, Pr. Janin era fără documente în regulă pe teritoriul României: „În România a venit la 25 septembrie 1937 prin Constanța cu pasp. nr. 152 elib. Istanbul. La 9.VII.1938 cere visa de sosire prin Constanța. La 13.IX.1938 cere visa de sosire. Are dosar la Controlul Străinilor 78528, cu termen de ședere în țară până la 30 Decemvrie 1941, fără drept de exercitarea profesiei”⁴.

Fotografia Pr. Janin cu numărul de dosar întocmit pe numele său

La câteva săptămâni după arestarea lor, inspectorul general al Miliției din București, Dulgheru Mihail, redactează un raport, pe 18 noiembrie 1947, pentru a atesta că cei trei asumpționiști au fost într-adevăr arestați, descrie motivul arestării lor și pledează pentru eliberarea lor, deoarece sunt cetățeni străini: „În baza dispozițiilor primite, avem onoarea a referi următoarele: numiții: 1) Jean Mihail (Darrouzès?), 2) Laurentz Louis Filip (Vitalien Laurent) și 3) Jean Jules Mihail (Janin?), au fost reținuți cu ocazia arestării lui Camil Demetrescu, implicat în complotul foștilor conducători ai fostului Partid Național Țărănesc. Din cercetările

¹ Dosar I 262913, p. 11/52.

² Cu siguranță trebuie să fie vorba despre un rozariu.

³ Dosar I 262913, p. 13/52.

⁴ Dosar I 262913, p. 19/52.

făcute, a rezultat că numiții s-au făcut vinovați numai de adăpostirea lui Camil Demetrescu care era căutat de autorități. Având în vedere că numiții sunt preoți și cetățeni străini, opinim pentru punerea lor în libertate, obligându-i ca în termen de 48 de ore să părăsească țara”¹.

La 28 februarie 1948, miliția secretă a regimului comunist, prin vocea maiorului D. Maxim, raportează Direcției Generale a Securității Poporului că cei trei asumționiști, acuzați că l-au primit pe Camil Demetrescu, căutat de miliție, au fost expulzați din țară pe 22 noiembrie 1947.

Odată reglată plecarea celor trei bizantinști, ofițerii Securității adună în același dosar și câteva documente despre Pr. Jean Maurice Gouillard². El sosise în România la 5 octombrie 1937 și rămăsese până la 30 septembrie 1941. La 2 iulie 1938 cere o viză de ieșire prin Giurgiu; la 16 septembrie 1938 cere iarăși o altă viză de ieșire prin Giurgiu. La 16 noiembrie 1941, este chemat de șeful Legației franceze, D. Truelle, iar Securitatea bănuiește că cei doi oameni au vorbit despre situația activității de propagandă a acestuia pentru interesele francezilor din România:

„Gouillard Jan Maurice este cunoscut la fișele de serviciu la: Dosar Nr. 12036 personal. Este de naționalitate franceză, religie catolică, născut la 21 Iunie 1910 în Franța, venit în țară la 5 Octombrie 1937. Profesor și membru al Institutului Francez de Studii Bizantine. Nota sursă «Monique», din 16 Noembrie 1941: A fost invitat de Truelle la legația franceză, unde a avut o lungă discuție relativ la modul cum decurge acțiunea propagandistică pentru interesele franceze în România. La 2 Iulie 1938, a solicitat viză de ieșire prin Giurgiu. Nota din 17 Ianuarie 1942, numitul a dat dispozițiuni tuturor tinerilor francezi care frecventează cursul său să participe câte o oră pe zi la un curs de conversații asupra situației politice din România. Numitul încearcă astfel să creeze o serie de informatori fără cheltuială”³.

Fotografia Pr. Jean Maurice Gouillard și numărul de dosar întocmit pe numele lui

¹ Dosar I 262913, p. 22/52.

² Era un asumționișt care a activat foarte puțin în România și care, după mutarea IFSB de la București la Paris, a părăsit viața călugărească și preoția, continuându-și cercetările în bizantinologie.

³ Dosar I 262913, p. 33 și 37/52.